

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1785/2019
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Хоровиц, адвокат из ..., против тужених „BOBARA TRAVEL“ ДОО за услуге и консалтинг Слеччевић, Шабац, (ранији назив „NS TRAVEL COMPANY“ ДОО из Новог Сада) и ББ из Новог Сада чији је пуномоћник Божићар Берић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, вредност спора 9.072.000,00 динара одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3703/18 од 29.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3703/18 од 29.11.2018. године

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3703/18 од 29.11.2018. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 96/ 16 од 18.06.2018. године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење да Уговор о купопродаји непокретности од 29.01.2013. закључен између тужених и оверен 30.01.2013. године не производи правно дејство, да су тужени дужни трпети да се изврши земљишно књижни и катастарски пренос права својине на непокретностима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, уписаним у листу непокретности ... КО ... са имена друготуженог на име првотуженог, као и да се обавезу тужени да тужиоцу накнаде парничне трошкове, а обавезан тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 282.580,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом тужиоца, осим истицања као ревизијског разлога, не указује се на законски основ на коме тужилац заснива тврдњу о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка пред другостепеним судом. Указивањем на евентуалне пропусте код оцене доказа оспорава се утврђено чињенично стање што у конкретном случају не може бити ревизијски разлог по члану 407 ЗПП.

Према утврђеним чињеницама првотужени по Уговору о ангажовању аутора и Споразуму о измиривању неспорних обавеза има дуг према тужиоцу у износу од 11.200,00 евра који је доспео 25.11.2011. године. Првотужени је након објављивања огласа о продаји 29.01.2013. са друготуженим закључио уговор о продаји непокретности, локала ... и ... у ул. ... у Уговор је оверен. Предметне непокретности су биле оптерећене уписаним заложним правом у корист Привредне банке Београд по основу дуга по кредиту. Купопродајна цена непокретности је 75.600,00 евра у динарима по средњем курсу НБС на дан исплате, а тржишна цена по налазу вештака је 73.750,00 евра. Плаћање цене је уговорено приступањем дугу или преузимањем дуга продавца према банци који је на дан закључења купопродајног уговора износио 76.925,63 евра. У време закључења уговора рачун првотуженог није био у блокади.

Тужилац је против првотуженог покренуо поступак принудног извршења на спорним непокретностима, али је друготужени покренуо поступак ради утврђења да је извршење недопуштено. Тужилац је против тужених покренуо и поступак ради побијања правних радњи. Сви поступци су у прекиду до окончања предметног спора за утврђење да предметни уговор о продаји непокретности не производи правно дејство. Тужилац захтев заснива на тврдњи да се ради о привидном уговору јер стране уговорнице нису имале мотив ни каузу за закључење уговора о купопродаји, већ да се тужилац и други повериоци осујете у наплати својих потраживања, при чему су потписници уговора злоупотребили своја овлашћења у привредном друштву.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев. Другостепени суд у побијаној пресуди налази да спорни уговор није супротан одредби члана 103 и 66 став 1 ЗОО. Сагласност воља уговорних страна усмерених на пренос права својине је постојала, па се не ради о привидном уговору. Закључењем спорног уговора првотужени се није ослободио обавезе према банци која је потраживање обезбедила хипотеком на истим непокретностима. Стога налазе да је уговор закључен са намером располагања имовином, а не у циљу избегавања испуњења обавеза првотуженог према својим повериоцима. Основ уговора постоји и

допуштен је па уговор није ништав ни по одредби члана 51 и 52 ЗОО. Располагање није супротно ни одредби члана 66 Закона о привредним друштвима важећем у време закључења уговора јер је друготужени био једини члан туженог привредног друштва па није требало одобрење за располагање спорном имовином. Уговор није противан неком другом принудном пропису, јавном поретку или добрим обичајима па оцењује неоснованим позивање тужиоца на одредбе члана 12. и 13. ЗОО.

Ревизијом тужиоца оспорава се правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова. Тужилац понавља жалбене наводе о којима се изјаснио другостепени суд и за неприхватање истих дао јасне и аргументоване разлоге засноване на правилној примени материјалног права које прихвата и Врховни касациони суд те их неће понављати.

Наводи ревидента да су заступник првотуженог као продавца и друготужени у родбинским односима само по себи не води ништавости уговора. Привидан, фиктиван уговор, на чему истрајава ревидент, постоји онда када стране уговорнице само привидно дају изјаву воље за закључење уговора, а суштински немају вољу да тај уговор произведе правне последице. Код фиктивних уговора постоји изјава воље у одсуству стварне воље. Такви уговори су без правног дејства јер не постоје, будући да су странке својим изјавама само симулирале успостављање уговорног односа. Управо тврдња тужиоца да су тужени уговор закључили ради преноса имовине првотуженог у својину друготуженог указује на постојање стварне воље тужених за закључење спорног уговора са свим правима и обавезама. По тврдњи ревидента, такав пренос је недозвољен јер је срачунат на избегавање обавеза према повериоцима па и тужиоцу. Побуда за закључење уговора у смислу члана 53. став 1. ЗОО није разлог ништавости. Међутим недопуштена побуда која је била позната и утицала на одлуку о закључењу уговора може проузроковати да уговор буде без правног дејства. У конкретном случају утврђено је да се првотужени закључењем уговора није ослободио обавезе према банци као хипотекарном повериоцу, са потраживањем већим од вредности спорних непокретности, јер се хипотека везује за непокретност без обзира на пренос власништва над непокретношћу. Стога тужилац није доказао да је избегавање обавеза према повериоцима недопуштена побуда која би водила ништавости уговора.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић